

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 18C/28/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112203710
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Hlistová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2020:1112203710.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava 1 v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Hlistovou v právnej veci žalobcu: Š. Š.,K..XX.XX.XXXX, O. XXX XX E. Č..XX, Č. Y., zastúpený: JUDr. Ľubomír Müller, euroadvokát zapísaný v SAK, sídlo: Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5, Česká republika proti žalovanej : Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti, Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava o finančné zadosťučinenie takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu z a m i e t a.
- II. Žalovanej súd nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 06.02.2012 sa žalobca domáhal zaviazania žalovanej k zaplateniu 700,-Eur titulom finančného zadosťučinenia za neprimerané prietahy v súdnom konaní vedenom na Krajskom súde Bratislava pod sp.zn. 7Co 468/2010 ako odvolacieho súdu v právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava 1 pod sp. zn. 11C 108/2006. Pred podaním žaloby svoj nárok na úhradu nemajetkovej ujmy uplatnil u žalovanej titulom predbežného prerokovania nároku v zmysle §15 zák.č. 514/2003 na základe písomnej výzvy zo dňa 24.06.2011, doručenej žalovanej dňa 01.07.2012, avšak bezvýsledne. Žalovaná sa k doručenej výzve žalobcu v zákonnej lehote písomne a ani iným spôsobom nevyjadrila.

2. Žalovaná žiadala návrh v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že žalobca nepreukázal zákonné predpoklady na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko mal za to, že pre žalobcu je v danom prípade za neprimerané prietahy v konaní dostatočnou satisfakciou písomné ospravedlnenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 17.06.2011.

3. V predmetnej veci súd vykonal dokazovanie prednesom právneho zástupcu žalovanej, oboznámením sa s listinnými dôkazmi (návrh na začatie konanie zo dňa 06.02.2012, vyjadrenie žalovanej k návrhu zo dňa 27.08.2012, výzva na predbežné prerokovanie návrhu zo dňa 24.06.2011 adresovaná žalovanej, písomná odpoveď podpredsedu Krajského súdu Bratislava na sťažnosť žalobcu na prietahy v súdnom konaní vedenom na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 7Co 468/2010, Uznesenie Krajského súdu Bratislava č.k. 7Co 468/10-328 o zastavení konania, nález Ústavného súdu III. ÚS 12/2010 - 20,) a dospel k záveru že nárok žalobcu je z hľadiska právneho základu nároku dôvodný, sporná bola len výška uplatneného nároku. V súvislosti s v poradí prvým rozhodnutím súd vychádzal z vykonaného dokazovania na základe ktorého mal za preukázané nasledovné skutkové okolnosti.

4. Žalobca podal dňa 21.06.2006 na Okresný súd Bratislava 1 žalobu na základe ktorej sa domáhal od Slovenskej republiky zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR odškodnenia za nespravodlivé uväznenie. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 11C 108/2006.

V priebehu súdneho konania bola zo strany žalobcu podaná sťažnosť na Ústavný súd z dôvodu porušenia ústavných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods.2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jeho záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č.k. III ÚS 12/2010-02 zo dňa 20.01.2010 prijal sťažnosť navrhovateľa na ďalšie konanie a nálezom č.k. III ÚS 12/2010-20 zo dňa 09.03.2010 rozhodol že postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp.zn. 11C 108/2006 boli porušené základného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods.2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jeho záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súčasne priznal žalobcovi finančné zadostučinenie vo výške 1000 Eur a okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prieťahov.

Okresný súd Bratislava I v danom konaní rozhodol rozsudkom č.k. 11C 100/2006-297 dňa 26.10.2010. Proti rozhodnutiu súdu podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie na základe ktorého vec bola dňa 16.12.2010 predložená Krajskému súdu Bratislava na rozhodnutie o odvolaní. Na krajskom súde bol súdny spor vedený pod sp. zn. 7Co 468/2010.

Dňa 10.06.2011 žalobca podal na Krajský súd Bratislava v danej veci sťažnosť k rukám predsedu súdu z dôvodu prieťahov v konaní o odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu.

Zo strany podpredsedu Krajského súdu Bratislava bola žalobcovi ako sťažovateľovi zaslaná písomná odpoveď zo dňa 17.06.2011, v rámci ktorej bola sťažnosť, s poukazom na judikatúru ÚS SR, podľa ktorej k prieťahom dochádza v prípade nečinnosti súdu vo veci po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov, vyhodnotená ako dôvodná. Súčasne však bolo poukázané na tú skutočnosť, že prieťahy v konaní neboli spôsobené svojvoľne nečinnosťou súdu, ale z dôvodu organizačných opatrení - prerozdelenia vecí patriacich do zrušeného oddelenia 7Co, ktoré viedli k zvýšeniu počtu nevybavených vecí v oddelení do ktorého bola vec pridelená na rozhodnutie, pričom súd je povinný veci vybavovať priebežne podľa poradia v akom napadnú na súd. To znamená, že i keď v danom prípade bolo nutné konštatovať že k prieťahom došlo, ich príčina spočívala v objektívnych okolnostiach a nie v nečinnosti senátu, ktorému vec bola pridelená na vybavenie. Žalobcovi bolo v rámci odpovede súčasne oznámené, že vec postihnutá sťažnosťou bude prevedená do režimu sledovaných vecí podpredsedom Krajského súdu Bratislava za účelom zabránenia vzniku ďalších prieťahov v konaní.

Na základe späťvzatia odvolania žalovanou bolo konanie o odvolaní uznesením Krajského súdu Bratislava č.k. 7Co 468/10-328 zo dňa 18.10.2011 zastavené.

5. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na §6, §100 ods.1) OSP upravujúce právo účastníka na rýchlu a účinnú ochranu jeho práv v rámci súdneho konania, na právo na posúdenie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov. Ďalej poukázal na právo účastníka konania v prípade prieťahov v konaní dožadovať sa nápravy formou sťažností podľa § 62 ods.1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch, a následne podať ústavnú sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii ÚS SR. Skonštatoval, že danom prípade základom nároku žalobcu na odškodnenie nemajetkovej ujmy bolo vybavenie sťažnosti navrhovateľa na prieťahy v konaní vedenom na Krajskom súde Bratislava nakoľko vyhodnotením sťažnosti ako dôvodnej bol zo strany oprávneného subjektu konštatovaný nesprávny úradný postup, ktorý má za následok v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len Zákona) vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Sťažnosť na prieťahy v konaní podanou predsedovi Krajského súdu Bratislava bola sťažnosťou opakovanou, nakoľko sťažnosti tvoriacej základ nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy žalobcu predchádzala ústavná sťažnosť, ktorú ústavný súd vyhodnotil ako dôvodnú a na jej základe prikázal všeobecnému súdu vo veci konať tak, aby nedochádzalo k neodôvodneným prieťahom v konaní. Pokiaľ ide o výšku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy tú posudzoval podľa §9 ods.1, §17 ods.2 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej Zákona). Vzhľadom k tomu, že sa jednalo o sťažnosť opakovanú, svedčiacu o porušení príkazu ústavného súdu na konanie bez prieťahov, súd žalobcovi priznal nemajetkovú ujmu v peniazoch, nakoľko ospravedlnenie za vzniknutú ujmu nepovažoval za zodpovedajúcu satisfakciu, s poukazom aj na tú skutočnosť, že konanie v danej veci bolo zastavené po 10 mesiacoch na základe späťvzatia odvolania žalovanej bez uvedenia

dôvodu, ktorým by bola patrične objasnená časová preluka vedúca k rozhodnutiu žalovanej netrvať na základe odvolania na prejednaní predmetu sporu. Výšku nemajetkovej ujmy stanovil s poukazom na zásady spravodlivosti aplikované Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie priznáva podľa čl. 41 dohovoru. Základná finančná čiastka stanovená ESLP je 1.000 Eur až 1.500 Eur za rok trvania prieťahov, najmenej 45% výšky zadosťučinenia, ktoré by v podobnom prípade priznal sám ESLP modifikovanej na životnú úroveň v danej krajine. Taktiež vzal do úvahy aj výsledky nálezu ÚS SR III.ÚS 12/2010-20 (vydaného v súvislosti s konaním ku ktorému sa sťažnosti viažu) ktorý navrhovateľovi titulom finančného odškodnenia priznal čiastku, s poukazom na vyššie uvedené kritériá, za obdobie 33 mesiacov vo výške 1.000 Eur, t.z. cca 30,30 Eur za jeden mesiac prieťahov v konaní a vychádzajúc z takto stanoveného modelu výpočtu nemajetkovej ujmy, priznal navrhovateľovi náhradu, za 10 mesiacov prieťahov v konaní, vo výške 350 Eur t.j. 35 Eur/mesiac. Súčasne priznal úrok z omeškania a o trovách konania súd rozhodol podľa §142 ods.3 OSP a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania. .

6. Na základe podaného odvolania zo strany žalovanej Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č.k. 14Co 182/2016-91 zo dňa 27.06.2019 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na nové konanie. V zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že " prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav, keď nevykonal dokazovanie v súvislosti s nemajetkovou ujmu podľa § 17 ods.1,2 Zákona. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vyplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demoštratívny výpočtom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Ďalej poukázal na to, že v danom prípade bolo žalobcovi poskytnuté ospravedlnenie a prijaté opatrenia na odstránenie vzniknutého stavu. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je ale už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, hodnoverne v konaní preukázal. Súd prvej inštancie tak vychádzal z nesprávneho právneho názoru, nakoľko nesprávny úradný postup nemožno považovať bez ďalšieho za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a správne žalovaný namietal, že žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť, pričom na ich preukázanie žalobca nepoukázal. Súd prvej inštancie vznik nemajetkovej ujmy riadnym spôsobom nepreskúmal vo svetle tvrdení alebo iných dôkazov. Žalobca v tomto smere nenavrhoval žiadne dokazovanie na vznik takejto ujmy v prípade porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote, a tým náležite nepreukázal ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. IV. US 1/2012) poukázal na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného. Ustanovenie §17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. nepochybne vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch okrem existencie samotného nesprávneho úradného postupu podmieňuje i tým, že na poskytnutie primeraného zadosťučinenia nepostačuje konštatovanie porušenia práva a vzniknutú nemajetkovú ujmu nemožno reparovať inak. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti argumentoval judikatúrou NS ČR aj zjednocujúcim stanoviskom NS ČR, sp. zn. Cpjn 206/2010 z 13.4.2011, odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava v Českej republike sa v tejto časti od právnej úprav v zákone Slovenskej republiky č. 514/2003 Z. z. podstatne líši, a preto je označené stanovisko pre účely preskúmvanej veci bez zásadného významu, a to i napriek tomu, že zjednocujúce stanovisko Cpjn 206/2010 v mnohých otázkach vychádza z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Konanie v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., pokiaľ ide o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, nemožno stotožňovať čo do jeho účelu a cieľa s konaním pred Ústavným súdom Slovenskej republiky a priznávaním odškodnenia v tomto konaní Uznesenie US SR.

sp. zn. I. ÚS 285/2018). Zároveň nebolo v odôvodnení napadnutého rozsudku jednoznačne ustálené, resp. určené, za aké obdobie mala byť žalobcovi za namietané prieťahy v súdnom konaní nemajetková ujma vyčíslená a priznaná. V bode II žaloby žalobca namietal nečinnosť Krajského súdu v Bratislave, pričom vo svojom druhom vyjadrení zo dňa 27.11.2014 poukázal len na prieťahy v pôvodnom konaní pred Okresným súdom Bratislava 1 sp. zn.11C 108/2006, avšak prieťahom v konaní pred Krajským súdom v Bratislave sa nevenuje, zo strany súdu prvej inštancie jednoznačne časovo ustálené za aké obdobie dané prieťahy nastali. Odvolací súd je názoru, že taktiež riadne neodôvodnil ani výšku náhrady nemajetkovej ujmy v sume 350,- Eur. Súd prvej inštancie uviedol, že zohľadnil výsledky nálezu ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 12/2010-20, v ktorom bolo vypočítaných cca 30,30 eur za jeden mesiac prieťahov v konaní, no na druhej strane, ako to namieta aj žalovaný, v napadnutom rozsudku bola žalobcovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za 10 mesiacov prieťahov v konaní vo výške 350,- Eur, t. j. po prepočte 35,- Eur za jeden mesiac prieťahov v konaní a ďalej neuviedol, z akého dôvodu sa odklonil od ním určeného modelu stanovenia výšky nemajetkovej ujmy. V prípade úrokov z omeškania uviedol, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (rozsudok NS SR z 24.6.1998, sp. zn. ICo/15/97 uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod por. č. 45/2000. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 185/2011)."

7. S poukazom na závery odvolacieho súdu súd prvého stupňa opätovne vec prejednal na pojednávaní konanom dňa 23.01.2020 kde právny zástupca, s poukazom na odôvodnenie odvolacieho súdu, v rámci prednesu poukázal rozhodnutie ESLP zo dňa 29.03.2006 vo veci Apicella c/a Itália, podľa ktorého v prípade prieťahov konaní nie je potrebné nemajetkovú ujmu preukazovať a ani vykonávať dokazovanie, pretože vzniknuté a konštatované prieťahy samé o sebe zakladajú vyvrátiteľnú domnienku, že nemajetková ujma vznikla. Návrhy na doplnenie dokazovania žalobca nenavrhol, nemajetková ujma spočíva v neistote z výsledkov súdneho konania, či sa dožije konečného rozhodnutia vzhľadom na svoj vek, v obave z nákladov konania. Žalovaná zotrvala na svojich vyjadreniach a žalobu žiadala zamietnuť z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods.2 Zákona.

8. Pokiaľ ide o nedostatky v skutkovom a právnom posúdení veci v tejto súvislosti súd uvádza, že v danom prípade, tak ako už uviedol v prvom svojom rozhodnutí, nemajetková ujma uplatnená v konaní žalobcom sa viaže na konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave č.k.7Co 468/2010. Súd pritom vychádzal zo znenia žaloby ako aj zo znenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 24.06.2011 adresovanej MS SR, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žiadateľ sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy za prieťahy spojené s konaním pred Krajským súdom v Bratislave sp.zn. 7Co 468/2010 v súvislosti s ktorými podával sťažnosť na prieťahy adresovanú predsedovi KS v Bratislave zo dňa 10.06.2011. Nárok uplatnený v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody je následne podkladom pre rozhodovanie o náhrade škody v súdnom konaní. Preto nebol pre súd relevantný obsah podania žalobcu zo dňa 27.11.2014, v ktorom náhradu nemajetkovej ujmy spájal s inými skutkovými tvrdeniami. Pokiaľ ide o obdobie prieťahov v konaní, zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že ide o obdobie 10 mesiacov od napadnutia veci na KS v Bratislave t.j. 16.12.2010 do rozhodnutia, t.j. 18.10.2011 súd. K otázke výšky nemajetkovej ujmy súd prvého stupňa v odôvodnení poukázal z akých prameňov vychádzal pri posudzovaní oprávnenosti nároku, vyčíslenie výšky nemajetkovej ujmy je výsledkom jeho vlastnej úvahy, pri ktorej sa zásadným spôsobom neodklonil od metodiky výpočtu stanovenej Ústavným súdom SR. Pri priznaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd považoval samotnú konštatovanú existenciu prieťahov v konaní oprávnenými orgánmi za dostačujúci dôvod pre priznanie nemajetkovej ujmy vzhľadom k okolnostiam prípadu (ústavná sťažnosť, opakovaná sťažnosť vo vzťahu k totožnému súdному konaniu byť na rôznych stupňoch súdu) a v konečnom dôsledku aj k právnomu názoru ESLP v obdobných prípadoch.

9. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí vyslovil právny názor, že s poukazom na právnu úpravu platnú v Slovenskej republike t.j. zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je nevyhnutné preukazovať vznik nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods.2 Zákona.

10. Podľa § 391 ods.2 CSP Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právny názorom odvolacieho súdu.

Podľa rozhodnutia č.76 publikovaného v Zbierkach stanovísk NS a súdov SR č.8/2016 postup súdu nižšej inštancie spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru, vysloveného v zrušujúcom uznesení súdu vyššej inštancie, a to len na základe vlastného uváženia, je neprípustným postupom, ktorý narúša princíp právnej istoty.

11. Vzhľadom k viazanosti prvostupňového súdu právnym názorom odvolacieho súdu ako aj k okolnosti, že žalobca v súvislosti so závermi odvolacieho súdu nepredložil a ani nenavrhol vykonať dôkazy preukazujúce oprávnenosť jeho nároku, súd žalobu zamietol.

12. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP podľa zásady úspechu v konaní, keďže si žalovaná nárok na náhradu neuplatnila, súd z dôvodu efektívnosti a hospodárnosti konania rozhodol tak, že jej nárok nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresnom súde Bratislava 1.

Ak nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie je rozsudok vykonateľný len čo nadobudol právoplatnosť (§ 161 ods.2 OSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§42 ods.3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 OSP, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.